

РЕШЕНИЕ

№ 4926

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА ЛЮДМ. ПЕШЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20231110119419 по описа за 2023 година

Предявени са от Н. Б. Н. „ЕГН : *****“ срещу „Колкото повече,толкова повече“ЕООД ,ЕИК : 206534244 ,кумулятивно обективно съединени осъдителни искове , **с правно основание чл. 128, т. 2 КТ**, за заплащане на сумата от **3 103,90 лв.** ,представляваща неплатени нетни трудови възнаграждения за периода от м.ноември 2021год. до м.март 2022год.,вкл., ведно със законната лихва от 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане ; **с правно основание чл.221,ал.1 вр. чл.327,ал.1,т.2 от КТ** за заплащане на сумата от **800лв.**,представляваща обезщетение ,в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестие в размер на 30 дни , ведно със законната лихва 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане ; **с правно основание чл.224,ал.1 от КТ** ,за заплащане на сумата от **720 лв.** представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск , за периода от 05.10.2021 г. – 23.09.2022 г. в размер на 18 работни дни, от които 4 работни дни за 2021 г. и 14 работни дни от 2022 г. , ведно със законната лихва от 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане и **с правно основание чл.226,ал.2 вр. ал.3 от КТ** за заплащане на сумата в размер на **5 306,73лв.**,представляваща обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка на ищеца ,след като трудовото му правоотношение е било прекратено в размер на brutното трудово възнаграждение за периода от 23.09.2022год. до 11.04.2023год. ,ведно със законната лихва от 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане.

В исковата молба ищецът се позовава на сключен трудов договор № 10/05.10.2021год. ,по силата на който изпълнявал длъжността „готвач“ при ответника ,на непълно работно време от 4 часа и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 400лв.

Твърди ,че с Допълнително споразумение към трудовия му договор от 29.10.2021год., с екземпляр от което не разполага ,трудовото му правоотношение било изменено като продължителността на работното му време била 8 часа ,а основното му месечно трудово възнаграждение възлизало на 800лв

С исковата молба ищецът твърди също ,че за периода м.ноември 2021год. до м. март 2022год. включително ответникът не му бил заплатил дължимото трудово възнаграждение ,за което подал сигнал и в Д"ИТ"-гр.София ,при която проверка било установено ,че неплатеното му трудово възнаграждение /след направените удръжки за осигурителни вноски и ДОД/ било в размер на 3 103,90лв.,от които : 620,78лв.за 22 работни дни през м.ноември 2021год. ; 620,78лв. за 20 отработени дни през м.декември 2021год. ; 620,78лв. за 20 отработени дни през м.януари 2022год. ; 620,78лв. за 20 отработени дни през м.февруари 2022год. ; 620,78лв. за 22 отработени дни през м.март 2022год. ;

Сочи ,че поради незаплащането на дължимите трудови възнаграждения отправил до работодателя уведомление за прекратяване на трудовото му правоотношение ,чрез куриер ,с обратна разписка ,получено на 23.09.2022год.

Предвид това ,на основание чл.221,ал.1 от Кт вр. чл.327,ал.1,т.2 от КТ претендира обезщетение за срока на предизвестieto от 30 дни в размер на брутното трудово възнаграждение ,което сочи да е 800лв.

Претендира и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 18 дни в размер на 720лв. ,като се позовава на прекратяването на трудовото правоотношение.

Претендира и обезщетение за незаконното задържане на трудовата си книжка ,която не му била върната и към датата на предявяване на иска ,в размер на брутното трудово възнаграждение за периода от 23.09.2022год. до 11.04.2023год.

Сумите се претендират ,ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба в съда / 11.04.2023год./ до окончателното им заплащане.

Претендира и деловодни разноски.

В писмения отговор ответникът оспорва предявените искове по основание и размер.

Не спори ,че страните били в трудовоправни отношения по силата на трудов договор от 05.10.2021год., по който ищецът полагал 4 часа труд с основно трудово възнаграждение от 400лв,който бил втори договор за последния.

Оспорва да е било подписано Допълнително споразумение № 1/29.10.2021год., по силата на което страните да са се съгласили ,че ищецът ще полага труд при 8 часов работен ден с възнаграждение в размер на 800лв.; ищецът да е полагал труд 8 часа ,като твърди ,че е полагал труд само по 4 часа ,както и че служителят не бил получил трудовото си възнаграждение за месеците ноември 2021год. – март 2022год.

В тази връзка сочи ,че ищецът бил получавал трудовото си възнаграждение лично и в брой,но същото не било оформено съгласно чл.270,ал.2 от КТ като дължимото възнаграждение било в размер на 400лв.

Оспорва и че дължи обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка на ищеца ,като сочи ,че същата не била представяна и:или ,че е била налична в ответника.Сочи ,че предвид ,че трудовото правоотношение било по втори трудов договор ,не следвало да се попълва информация в трудовата му книжка ,поради което същата не била нужна и изисквана от ответника ,съобразно разпоредбите на Наредбата за трудовата книжка и трудовия договор във връзка с §1,т.2 от ДР на КТ.

В този смисъл оспорва претенциите на ищеца и като завишени ,като моли съда да постанови решение , като същите бъдат намалени до действителния размер на трудовото възнаграждение от 400лв. месечно.

Предявен е и от ответника „Колкото повече,толкова повече“ЕООД ,ЕИК : 206534244 , при условията на евентуалност ,осъдителен иск ,с правно основание чл.55, ал.1,пр.1 от ЗЗД за заплащане на сумата от **1 551,90 лв.**, получена без основание, с която неоснователно ответникът по насрещния иск се е обогатил и дължи да върне, формирана като сбор от заплащани суми за м.11.2021 г. и м.03.2022 г. по 310,39 лв. за всеки един месец, ведно със законната лихва от дата на предявяване на претенцията - 02.06.2023 г. до окончателното плащане.

В условията на евентуалност на предявения осъдителен насрещен иск, с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД са предявени осъдителни иски, с правно основание чл.55, ал.1, предл.2 и предл.3 от ЗЗД, а именно, че получените суми в общ размер от 1 551,90 лв., за периода от м.11.2021 г. и м.03.2022 г. /по 3010,39лв. месечно/ от ответника по насрещния иск са съответно на неосъществено или отпаднало основание,поради което подлежат на връщане.

В насрещната искова молба ищецът по насрещния иск твърди ,че по силата на трудовия договор от 05.10.2021год. ,по който трудовото възнаграждение на ответника било в размер на 400лв. при 4 часов работен ден ,същото му било заплащано в брой всеки месец ,лично от тогавашния управителна дружеството Александър Христов.

Изплащането на трудовото възнаграждение не било документирано съобразно чл.270,ал.3 от КТ но било реално заплатено на съответното място ,определено в чл.270,ал.1 от КТ.

За положения 4 часов работен ден ,през периода октомври 2021год. – март 2022год. на ответника била заплащана работна заплата в нетен размер от 310,39лв. при брутен размер от 400лв.

Предвид това моли съда ,ако приеме ,че „Колкото повече,толкова повече“ЕООД следва да заплати на Н. Б. Н. трудово възнаграждение за периода м. ноември 2021год. – м.март 2022год. ,то да се произнесе и по настоящия иск ,предвид ,че същия ще се е обогатил неоснователно за сметка на работодателя си.

В писмения отговор на насрещната искова молба ,ответникът по нея оспорва предявения в условията на евентуалност иск за неоснователно обогатяване.

Не оспорва ,че е получавал заплащаните суми в брой,но сочи ,че основание за получаването им било ,че същите били допълнение към уговореното и документирано трудово възнаграждение.

Сочи ,че действително първоначалния му трудов договор с „Колкото повече,толкова повече“ ЕООД бил допълнителен за него към 05.10.2021год. ,но сочи ,че след сключване на ДС № 1/29.10.2021год.,с което трудовото му правоотношение било изменено като продължителността на работното време станала 8 часа ,а основното му трудово възнаграждение – 800лв.,променил трудовия си договор с другия работодател от договор за 8 часов работен ден на договор за 4 часов работен ден ,като по този начин договорът с ответника станал основен.

Сочи и че от 01.11.2021год. до м.март 2022год. е полагал труд при 8 часов работен ден,каквато информация била подавана от ответното дружество по надлежния ред,за което представя електронна справка.

Предвид изложеното моли съда да отхвърли предявения насрещен иск.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства, в тяхната съвкупност и поотделно,приема за установено от фактическа страна следното:

От представения по делото трудов договор №10/05.10.2021год. , се установява ,че между ищеца Н. Б. Н. и ответника „Колкото повече,толкова повече“ООД , е възникнало трудово правоотношение, по силата на което ищецът бил назначен на длъжност „готвач“ в предприятието на ответното дружество.

Трудовото правоотношение е възникнало като безсрочно ,за непълно работно време от 4 часа и срок за изпитване от три месеца,като е уговорен и срок на предизвестие при прекратяване от 30 дни ,еднакъв и за двете страни.

Дължимото от работодателя брутно трудово възнаграждение е в размер на 400лв. ,като е предвидено и допълнително възнаграждение за продължителна работа за всяка година професионален стаж и опит в размер на 0,6%.

На служителя се полага и платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни.

Съгласно отбелязването ,ищецът е постъпил на работа на 05.10.2021год.

О т допълнителното споразумение №1/29.10.2021год. към трудовия договор ,на което не е поставен подпис от сулжителя ,се установява, че ,считано от 01.11.2021год. страните са се споразумели работното време да бъде променено на 8 часа ,а основната заплата на 800лв.

Съгласно Справка за актуално състояние на действащите трудови договори за периода от 01.11.2021год. д о 31.03.2022год.,издадена от ТД на НАП – София,офис Люлин, за Н. Б. Н. е бил налице трудов договор с трето за делото лице ,сключен на 09.12.2020год. и прекратен на 26.09.2022год.,наред с трудовото правоотношение при ответника.

Съгласно справка –данни за осигуряването на лице за периода 01.11.2021год. до

31.03.2022год. ,издадена от ТД НАП ,София,за Н. Б. Н. ,с осигурител „Колкото повече,толкова повече“ООД са начислени осигуровки за отработени 8 часа дневно работно време ,с осигурителен доход от 800лв. ,като е посочено ,че лицето е работещо по втори или допълнителен трудов договор.

С Уведомление ,на основание чл.327,ал.1,т.2 от КТ ,Н. Б. Н. е уведомил работодателя си ,че прекратява трудовото си правоотношение ,считано от 23.09.2022год. ,поради забавяне изплащането на трудовото възнаграждение.

Съгласно обратна разписка ,уведомлението е получено от „Колкото повече,толкова повече“ООД на 23.09.2022год.

По делото е изслушана съдебно-счетоводна експертиза ,като съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице,като компетентно изготвено и небудещо съмнение.

Съгласно същото ,размерът на брутното трудово възнаграждение на ищеца за периода м.ноември 2021год. – м. март 2022год. възлиза на 800лв.,като последния пълен отработен месец от същия,предхождащ уволнението на 23.09.2022год. е м.март 2022год.

Съгласно заключението ,дължимите на ищеца нетни възнаграждения за периода м.ноември 2021год – м. март 2022год. са в размер на 620,78лв. ,за всеки един месец.

До този извод вещото лице е стигнало ,въз основа на представените ведомости за заплати ,като е установило ,че върху същите няма подпис на лицето,с което да е удостоверено ,че е получило нетното си трудово възнаграждение за процесния период.Също така вещото лице сочи ,че в ответното дружество няма и разходни касови ордери,както и няма плащания по банков път ,с които да се удостовери плащането им.

В показанията си в с.з. вещото лице сочи ,че е взело в предвид данните подадени в ТП – НОИ за осигурителен доход и продължителността на работното време – за 4 часов работен ден за м.октомври 2021год. и за 8 часов работен ден за м.ноември2021год. – м.март 2022год.

За процесния период неизползваният платен годишен отпуск от ищеца е в размер на 19 дни ,като обезщетението за него възлиза на сумата от 690,91лв.

При така установената фактическа обстановка от правна страна ,съдът съобрази следното :

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

Релевантните факти по предявения иск по чл. 128, т. 2 КТ са: наличието на валидно трудово правоотношение през процесния период, полагането на труд от ищеца през същия, размер на трудовото възнаграждение.

При доказване на горните факти, в тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на дълга,в случая своевременното плащане на трудовото възнаграждение по посочените в чл.270 от КТ начини.

В случая съдът прие за установено ,че за процесния период между страните е било

налице валидно трудово правоотношение.

Наред с това, при липсата на други данни и съобразно установената в трудовото законодателство, в частност нормата на чл. 8, ал. 2 КТ, презумпция за добросъвестност при изпълнение на трудовите задължения следва да се приеме, че през исковия период служителът е предоставил работната си сила в полза на работодателя. За последния е възникнало задължението да заплаща уговореното трудово възнаграждение.

Основния спор между страните е свързан с продължителността на работното време ,а от там и размера на дължимото трудово възнаграждение.

В тази връзка съдът приема ,че с трудовия договор от 05.10.2021год. страните са приели продължителност на работното време на ищеца от 4 часа и брутно трудово възнаграждение от 400лв.,за което няма спор.

След 01.11.2021год. е налице промяна ,която се отнася до работното време ,променено на 8 часа ,така и на уговореното трудово възнаграждение ,променено на 800лв.

До този извод съда стигна като съобрази ДС от 29.10.2021год., което въпреки ,че няма данни да е подписано от ищеца е породило действието си ,предвид че самият служител не го е оспорил ,поради което е спазено изискването на чл.119,ал.1 от КТ.

Доказателство в тази насока е и начисляване на трудово възнаграждение в изменения брутен размер от 800лв. във ведомостите за заплати ,което се установява от заключението на вещото лице по ССЧЕ ,както и от данните ,които самия работодателя е подавал в ТД на НАП за периода от м.11.2021год. до м.март 2022год. ,в които продължителността на работния ден е 8 часа ,а осигурителния доход е 800лв.

Съгласно чл. 270, ал. 3 КТ / в относимата към периода редакция/, трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя – на негови близки

Фактът на изплащане на дължимото трудово възнаграждение ,съобразно уговореното е в тежест на ответника, който не представя доказателства в тази насока.

Ето защо съдът приема ,че неплатените суми за трудово възнаграждение на ищеца /в нетен размер / за периода от м.11.2021год. до м.март 2022год. са в размер на 3 103,90лв. /по 620,78 лв. за всеки месец/,поради което претенцията ,с правно основание чл.128,т.2 от КТ следва да е уважи изцяло.

Сумата от **3 103,90лв.** се дължи ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане.

По иска по чл.221,ал.1 от КТ :

Съдът счита ,че е основателен и доказан предявения иск ,с правно основание чл.221,ал.1 от КТ ,за заплащане на сумата от 800лв.

Тя се дължи на основание прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца,поради основанието на чл.327, ал.1, т.2 от КТ,което е настъпило с получаването на

уведомлението от работодателя на 23.09.2022год.,поради което не е необходима нарочна заповед от работодателя ,констатираща факта

Трудовото правоотношение на ищеца е възникнало като безсрочно като съгласно трудовия договор от 05.10.2021год. се установява ,че уговореното предизвестие е 30 дни като в случая ищецът претендира за обезщетение в размер на едно брутно трудово възнаграждение.

Размера му се определя ,съобразно чл.228,ал.1 от КТ и е този за месец март 2022год., съгласно заключението на вещото лице ,поради което претенцията му като изцяло основателна и доказана следва да бъде уважена.

Сумата от **800лв.** се дължи ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане.

По иска по чл.224,ал.1 от КТ :

За посочения период следва да се приеме ,че между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което в полза на ищеца е възникнало правото на ползване на платен годишен отпуск ,уговорен в размер на 20 работи дни .

В случая ,съгласно заключението на вещото лице размерът на неизползвания годишен отпуск от ищеца е 19 дни и обезщетението за него е в размер на 690,91лв.

Няма доказателства ,че това обезщетение е заплатено от ответника ,поради което искът е основателен по основание ,като следва да се уважи до установения от вещото лице размер.

Предвид това ,претенцията на ищеца е основателна и доказана до размера от **690,91лв.** ,а до пълния предявен размер от 720лв. следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

Сумата от **690,91лв.** се дължи ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда ,11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане.

По иска по чл.226,ал.2 вр. ал.3 от КТ :

В тежест на ищеца е да докаже ,че трудовият договор е прекратен на посочените основание и дата /чл.327,ал.1,т.2,пр.1 от КТ на 23.09.2022год./, че трудовата книжка е била предоставена на работодателя за вписване на съответните данни, задържане на трудовата книжка при липса на нормативно основание за това, както и на вреди, които са в причинно-следствена връзка с незаконното задържане /поради задържане на трудовата книжка не е постъпил на друга работа, размерът е нормативно определен/.

В тежест на ответника е да докаже незабавното връщане на трудовата книжка след отразяване на необходимите обстоятелства.

В случая не се установи ,че трудовата книжка на ищеца да е била предоставена за съхранение на работодателя , а така също не се установява и той да я е предоставил на ответника ,при прекратяване на трудовото правоотношение за съответните отбелязвания.

Ето защо е налице и неоснователно задържане на трудовата книжка на ищеца от страна на ответника ,за която последния като работодател да дължи обезщетение за вреди.

Претенцията на ищеца следва да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна и недоказана.

На основание чл.242,ал.1 от ГПК следва да се допусне предварително изпълнение на решението в частта, в която са присъдени трудовите възнаграждения .

По евентуалния осъдителен иск ,с правно основание чл.55, ал.1,пр.1 от ЗЗД.

Предвид ,че е уважен предявеният от ищеца иск, с правно основание чл.128,т.2 от КТ ,то е налице основание съдът да разгледа предявения от ответника , под условие осъдителен иск , с правно основание чл.55, ал.1,пр.1 от ЗЗД за заплащане на сумата от **1 551,90 лв.**, получена без основание, с която неоснователно ответникът по насрещния иск се е обогатил и дължи да върне, формирана като сбор от заплащани суми за м.11.2021 г. и м.03.2022 г. по 310,39 лв. за всеки един месец, ведно със законната лихва от дата на предявяване на претенцията - 02.06.2023 г. до окончателното плащане.

За успешното му провеждане следва да се установи , че е налице имуществено разместване между ищеца и ответника - предаване от ищеца на ответника на посочените суми ,а в тежест на последния е да установи, че е налице основание за получаване, респ. за задържане на полученото.

В случая твърденията на работодателя са ,че трудовото възнаграждение на служителя за периода м.октомври 2021год. – м. март 2022год. за 4 часов работен ден ,в брутен размер от 400лв. и нетен размер от 310,39лв. е било заплащано в брой ,лично от тогавашния управител на дружеството,без да е документирано ,съгласно чл.270,ал.3 от КТ.

В писмения си отговор ответника по иска ,признава заплащането на сумите в брой,но сочи ,че основанието за получаването им била уговорка за допълнително възнаграждение към уговореното с работодателя трудово възнаграждение.

Или следва да се приеме ,че е доказано предаването от ищеца на ответника на посочените суми в периода от м.ноември 2021год до м.март 2022год. от 310,39лв. месечно .

Не се доказва обаче да е налице основание на ответника по иска да получи сумите ,респ. да ги задържи.

В случая с трудовия договор и допълнителното споразумение е уговорено конкретно трудово възнаграждение и липсват доказателства да е договорено допълнително такова ,а съобразно правилата на чл.118 и чл.119 от КТ ,промяната на трудовото правоотношение е винаги писмена.

Както вече бе посочено ,съгласно чл. 270, ал. 3 КТ изпълнението на парично задължение за изплащане на дължимото трудово възнаграждение се удостоверява с подписа на работника във ведомостта, в разписка, както и в документ за банков превод по влог на работника. Подписаната от работника ведомост доказва основанието, на което е извършено плащането. По същия начин, когато основанието за плащане на определена сума е изрично

посочено от работодателя в нареждането за банков превод или в разписката, съставените документи установяват вида на плащането.

Настоящата хипотеза ,на получени парични средства в брой ,без да е налице валидно правно основание за получаването им е аналогична на тази ,при която в банковия документ или в разписката не е посочено основанието за плащане,при което в доказателствена тежест на получилия плащането е да докаже неговото основание, иначе полученото подлежи на връщане като дадено без основание. В тези случаи, когато в платежните документи не се сочи основание за плащане на сумата и длъжникът заявява, че с плащането е погасил определено свое задължение, в тежест на кредитора е да докаже съществуването на друго основание за плащане /респ. съществуването на повече негови вземания/ и погасяването им в различен ред съгласно чл. 76 ЗЗД.

Ето защо съдът приема ,че предявеният осъдителен иск ,с правно основание чл.55, ал.1,пр.1 от ЗЗД следва да се уважи изцяло като основателен и доказан ,като се дължи и законната лихва върху сумата от 1551,90лв. от датата на предявяването му – 02.06.2023год. до окончателното ѝ заплащане.

При това положение не следват да бъдат разгледани предявените под евентуалност осъдителни иски ,с правно основание чл.55, ал.1, предл.2 и предл.3 от ЗЗД,предвид ,че не се е сбъднало вътрешно процесуалното основание за разглеждането им.

По разноските :

С оглед изхода на спора пред настоящата съдебна инстанция право на разноски имат и двете страни.

Ищецът своевременно е направил искане за присъждане на разноски, като е представил списък по чл.80 от ГПК.

Същия е доказал разноски в размер на 780лв.,с вкл. ДДС ,за адвокатско възнаграждение ,платено на 01.02.2023год. ,съгласно платежно нареждане.

Съобразно уважената част от исовете му се следват разноски в размер на **361лв.**

На основание чл.78,ал.3 от ГПК право на разноски има и ответната страна.

Същата претендира деловодни разноски за един адвокат в размер на 1560лв. с ДДС ,но без да е разграничено уговореното възнаграждение за защита по предявените иски и това ,за процесуално представителство по насрещния иск.

Ето защо съдът приема ,че сумата от 780лв. ,адвокатско възнаграждение е доказана разноска за процесуално представителство и защита на ответната страна по предявените от ищеца иски,а така и сумата от 5 лв. – д.т. за СУ.

Съобразно отхвърлената част от исовете ,на ответника се следва сумата от **421,79лв.**

На основание чл.78,ал.1 от ГПК на ищеца по насрещния иск също се дължат разноски.

Същият е доказал такива в размер на 780лв. – възнаграждение на един адвокат и 62лв. –д.т. или общо сумата от **842лв.**

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС сумата от **224,16 лева**, представляваща държавна такса, дължима върху уважената част от исковете / 124,16лв. върху уважения размер на иска по чл.128,т.2 от КТ и по 50лв. за двата оценяеми иска/,както и сумата от **139лв.** ,разноски за вещо лице.

Водим от изложеното ,съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Колкото повече,толкова повече“ ЕООД ,с ЕИК : 206534244 ,със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Цар Асен „ № 49 да заплати на Н. Б. Н. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ж.к.“Люлин“ ,бл.310,вх.Г,ет.1,ап.67 ,по предявените осъдителни искове следните суми:

- на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от **3 103,90 лв.** ,представляваща неплатени *нетни* трудови възнаграждения за периода от м.ноември 2021год. до м.март 2022год.,вкл., ведно със законната лихва от 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане ;

-н а основание чл.221,ал.1 вр. чл.327,ал.1,т.2 от КТ сумата в размер на **800лв.**,представляваща обезщетение ,в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto в размер на 30 дни , ведно със законната лихва 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане ;

- на основание чл.224,ал.1 от КТ ,за заплащане на сумата от **690,91 лв.** представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск , за периода от 05.10.2021 г. – 23.09.2022 г. в размер на 18 работни дни, ведно със законната лихва от 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Н. Б. Н. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ж.к.“Люлин“ ,бл.310,вх.Г,ет.1,ап.67 **срещу** „Колкото повече,толкова повече“ ЕООД ,с ЕИК : 206534244 ,със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Цар Асен „ № 49 осъдителен иск ,с правно основание чл.224,ал.1 от КТ за разликата от уважения размер от **690,91лв.** до пълния предявен размер от **720лв.**, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Н. Б. Н. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ж.к.“Люлин“ ,бл.310,вх.Г,ет.1,ап.67 **срещу** „Колкото повече,толкова повече“ ЕООД ,с ЕИК : 206534244 ,със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Цар Асен „ № 49 осъдителен иск,с **правно основание чл.226,ал.2 вр. ал.3 от КТ** за заплащане на сумата в размер на **5 306,73лв.**,представляваща обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка на ищеца ,след като трудовото му правоотношение е било прекратено в размер на brutното трудово възнаграждение за периода от 23.09.2022год. до 11.04.2023год. ,ведно със законната лихва от 11.04.2023год. до окончателното ѝ заплащане,като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Н. Б. Н. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ж.к.“Люлин“ ,бл.310,вх.Г,ет.1,ап.67 **да заплати на** Колкото повече,толкова повече“ ЕООД ,с ЕИК : 206534244 ,със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Цар Асен „ № 49 ,**на основание чл.55, ал.1,пр.1 от ЗЗД** сумата в размер на **1 551,90 лв.**, получена без основание, с която неоснователно се е обогатил и дължи да върне, формирана като сбор от заплащани суми за периода от м.11.2021 г. До м.03.2022 г. по 310,39 лв. за всеки един месец, ведно със законната лихва от 02.06.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „Колкото повече,толкова повече“ ЕООД ,с ЕИК : 206534244 ,със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Цар Асен „ № 49 **да заплати на** Н. Б. Н. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ж.к.“Люлин“ ,бл.310,вх.Г,ет.1,ап.67 ,на основание чл.78,ал.1 от ГПК сумата в размер на **361лв.**,представляваща деловодни разноски,съобразно уважената част от исковите.

ОСЪЖДА Н. Б. Н. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ж.к.“Люлин“ ,бл.310,вх.Г,ет.1,ап.67 **да заплати на** „Колкото повече,толкова повече“ ЕООД ,с ЕИК : 206534244 ,със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Цар Асен „ № 49 ,на основание чл.78,ал.3 от ГПК сумата в размер на **421,79лв.**,представляваща деловодни разноски,съобразно отхвърлената част от исковите.

ОСЪЖДА Н. Б. Н. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ж.к.“Люлин“ ,бл.310,вх.Г,ет.1,ап.67 **да заплати на** „Колкото повече,толкова повече“ ЕООД ,с ЕИК : 206534244 ,със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Цар Асен „ № 49 ,на основание чл.78,ал.1 от ГПК сумата в размер на **842лв.**,представляваща деловодни разноски по насрещния иск.

ОСЪЖДА „Колкото повече,толкова повече“ ЕООД ,с ЕИК : 206534244 ,със седалище и адрес на управление в гр.София,ул.“Цар Асен „ № 49 **да заплати по сметка на Софийския районен съд** ,на основание чл.78,ал.6 от ГПК сумата от **224,16 лева**, представляваща държавна такса, дължима върху уважената част от исковите ,както и сумата от **139лв.** ,разноски за вещо лице.

ДОПУСКА ,на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението в частта, в частта, в която е присъдено на основание чл.128,т.2 от КТ трудово възнаграждение в размер на **3 103,90 лв.** ,представляваща неплатени *нетни* трудови възнаграждения за периода от м.ноември 2021год. до м.март 2022год.,вкл.,

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните, а в частта в която е допуснато предварително изпълнение – с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____